

Het onleesbare verhaal van een outsider

'Het Koninkrijk van Henry Darger', nog te zien tot en met 11 december op verschillende plekken in Vlaanderen.
www.huubcolla.be

Lynn Van Royen (*Beau séjour, De luizenmoeder*) is voor het eerst sinds lang weer op de planken te zien, in de biografische voorstelling *Het koninkrijk van Henry Darger*. En dat verrassend in duo met theaterbeest Peter De Graef, die even vaak toneel schrijft als zelf speelt.

"Ik heb school nooit gehaat, de nonnen wel." Het leven van de Amerikaanse kunstenaar en outsider Henry Darger begint al triest: als hij vier is sterft zijn moeder en komt hij in een weeshuis terecht. De ellende blijft duren: "De blote piet van een priester hoeft je niet te zien als je negen jaar bent." Wat de kleine Henry allemaal meemaakt, leidt er uiteindelijk toe dat hij als volwassene vlucht in een fantasiewereld waarin hij niemand toelaat, zelfs de oude William niet, met wie hij af en toe een museum bezoekt. Het resultaat van die vlucht is het ruim 30.000 pagina's tellende manuscript *The realms of the unreal*, waarmee hij zijn appartementje in Chicago tot de nok vult. *Het koninkrijk van Henry Darger* is een voorstel-

ling over je buitengesloten voelen, over er niet bijhoren, over al dan niet erkend worden, terwijl je wel een constante energie voelt om "te maken". Van Royen en De Graef spelen geen van beiden een vastomlijnde rol. Nu eens is zij Kiyoko Lerner, Dargers huisbazin, dan weer een non of Henry zelf. Ook De Graef speelt Henry: dit is geen verhaal met een rolverdeling, wel één dat ze samen vertellen. Het materiaal is natuurlijk legio: verschillende aquarel-schilderijen van Darger worden geprojecteerd terwijl zijn levensverhaal zich intussen verder ontwikkelt op scène. Fijn dat ervoor werd gekozen om zijn verhaal naast dat van Kiyoko te leggen, een pianiste die nooit speelt en daardoor ook worstelt met de vraag of ze wel een kunstenaar is. Dargers werk schijnt haast even onleesbaar te zijn als *Zijn en tijd* van Heidegger of *Finnegans wake* van Joyce, maar hij probeerde tenminste op te schrijven wat in hem omging. Kiyoko durft geen fouten te maken. Wie trekt er dan aan het langste eind? Voor een biografisch stuk is dit best knap gedaan. Wel moet je het verhaal van Darger een beetje kennen om dit echt naar waarde te kunnen schatten. Het verlangen naar erkenning is universeel, maar dat komt er in dit stuk niet helemaal uit.

(Magali Degrande)

Lynn Van Royen en Peter De Graef, met op de achtergrond een schilderij van Henry Darger.